

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΖ'.

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀράβων εἶναι ἀναμφιλέκτως τὸ ἰδίωμα, ὕπερ ἐξετάθη εἰς μείζονα χωρῶν ἕκτασιν. Δύο μόνον ἕτεραι γλῶσσαι, ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Λατινικὴ, ἔσχον τὴν αὐτὴν σιμὴν νὰ καταστῶσι γλῶσσαι παγκόσμιαι, ἧτοι ὄργανα θρησκευτικῆς ἢ πολιτικῆς ἰδέας ὑπέρτερα τῆς διαφορᾶς τῶν φυλῶν. Ἡ ἕκτασις ὁμῶς τῶν κατακτήσεων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, δὲν φθάνει τὴν τῆς Ἀραβικῆς. Ἡ Λατινικὴ ἐλαλήθη ἀπὸ Καμπανίας μέχρι τῶν Βρετανικῶν Νήσων καὶ ἀπὸ τοῦ Ρήνου μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ δὲ ἀπὸ τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ Τίγρητος καὶ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου μέχρι τῆς Ἀβυσινίας. Ἀλλ' ἡ Ἀραβικὴ ἔσχε κράτος ἀπέραντον, περιλαμβάνον τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀφρικὴν ἄχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὴν μεσημβρινὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰάβας, τὴν Ρωσίαν μέχρι τοῦ Καζάν. Οὐδέποτε φυλὴ ἐκοιμήθη ὕπνον τοσοῦτον βαθύν καὶ μακρὸν πρὶν ἢ λάβῃ θέσιν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνους χρονικοῖς ὡς ἡ Ἀραβικὴ. Ἄχρι τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης κινήσεως, ἧτις ἀνέδειξεν αὐτὴν κατακτῆτριαν καὶ δημιουργὸν, ἡ Ἀραβία οὐδεμίαν κατείχε θέσιν ἐν τῇ πολιτικῇ, διανοητικῇ καὶ θρησκευτικῇ τοῦ κόσμου

ἱστορίᾳ. Ὁ ΣΤ' αἰὼν ὑπῆρξεν ἡ ἠρωικὴ ἐποχὴ τῆς.

Κατὰ τὰ συγγράμματα τοῦ κ. Δε-Σασὺ, ἡ γραφὴ ἐγένετο γνωστὴ τοῖς ἄραβιν οὐχὶ πλέον τοῦ αἰῶνος πρὸ τῆς Αἰγύρας (16 Ἰουλίου 629). Τὸ ἀλφάβητον ἐδιδάχθη αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Σύρων, ἐπὶ μακρὸν δὲ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰσλαμισμού χρόνον χρῆσιν τῆς γραφῆς ἐποιῶντο μόνοι οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Χριστιανοί.

Ἡ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνδρός, ὅστις μετέδωκε τὴν ὄρμην, ἧτις ἔδει νὰ ὠθήσῃ τὴν Ἀραβικὴν φυλὴν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου, εἶναι λίαν γνωστὴ, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ γράψωμεν περὶ αὐτῆς λεπτομερῶς. Γεννηθεὶς ἐν Μέκκᾳ ἐν ἔτει 571, ἰδρυτῆς νέας θρησκείας, ἐξῆρσθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ τῷ 622, εἰσῆλθεν αὐθις θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τῷ 630, καθυπέταξε πάσας τὰς φυλάς τῆς Ἰεμένης καὶ Νετζῆδ, καὶ ἀπεβίωσεν, ἀρεὶς τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ τὴν φροντίδα νὰ καταλύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν, καθ' ἧς δὲν ἐδεδίχασεν νὰ δοκιμάσῃ τὰς μόλις γεννωμένας δυνάμεις του.

Ὁ Μωάμεθ ἐκέκμητο ἐν μεγίστῳ βαθμῷ τὰς ιδιότητας, αἵτινες ἐπενεργοῦσιν ἐξαιρετικῶς ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς· εἶχε τὴν φαντασίαν, ἧτις θαυροὶ, τὴν δραστηριότητα, ἡ-

τις παρασούρει, τὴν σοβαρότητα, ἥτις ἐπιβάλλει σεβασμὸν τὸ σταθερὸν καὶ ζωηρὸν πνεῦμά του, ἐγίνωσκε νὰ περιμένη, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τῶν Ἀνατολιτῶν, καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς ὑπερασπίζεται τοὺς ἔχοντας ὑπομονήν. Ἀφῆκε τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ βίβλον, ἥτις εἶναι παρ' ἀραβῶν, ὅτι ἡ Γραφὴ παρ' Ἑβραίοις, νόμος θρησκευτικὸς ἅμα καὶ ὑπόδειγμα φιλολογικόν. Τὸ κείμενον τοῦ Κορανίου κατὰ τὰς Μωαμεθανικὰς παραδόσεις ἀνεκοινώθη αὐτῷ κατὰ μικρὸν ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, οἱ δὲ διάδοχοι αὐτοῦ τὸ ἔγραψαν καθ' ὑπαγόρευσίν του ἐπὶ φύλλων φοινικοδένδρου, ὅστέων καμήλου, λίθων, δερματίνων τεμαχίων, ὠμοπλατῶν προβάτων. Ὀλόκληρον δ' ἠνώθη εἰς ἕν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμποῦ Μπέκρ τῷ 634 ὑπὸ τοῦ Σαῖδ Μπέν Θαβέτ, ἐνὸς τῶν γραμματέων τοῦ Μωάμεθ, ὅστις (Μωάμεθ) ἐδήλωσεν ὅτι ἦν γεγραμμένον εἰς τὴν καθαρωτέρην ἀραβικὴν. Ἡ ἐν αὐτῷ δὲ γλῶσσα κατέστη παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς σεβαστὴ ὄσον καὶ ἡ θρησκεία. Εἶναι κατ' αὐτοὺς ἡ γλῶσσα, ἣν ὁ Ἰσμαὴλ ἀπεκάλυψε τῷ Προφῆτῃ, ἐκείνη ἣν ὁ Θεὸς θὰ λαλήσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἡ ἀτέλεια τοῦ ἀλφαβήτου, δι' οὗ ἐγράφη ἡ ἱερὰ βίβλος, κατέστησε ταχέως ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεις τινὰς. Ἀφ' ἐνὸς μὲν δὲν παρίστα ἐντελῶς τοὺς ἰδιωτισμοὺς τῆς γλώσσῃς ἣν υἰοθέτησεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πολλὰ στοιχεῖα ὠμοιάζον ἀλλήλοις καὶ συνεχέοντο. Τὰ ἑλλείματα ταῦτα, προκαλοῦντα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου δισταγμοὺς καὶ παραλλαγὰς, ἤγαγον εἰς τὴν εὗρεσιν διακριτικῶν σημείων, προωρισμένων εἰς τὸ νὰ διαστέλλωσι τὰ ἔχοντα τὸ αὐτὸ σχῆμα στοιχεῖα, καὶ τινῶν σημείων ἐνδεικνύοντων τὸν ἦχον τῶν μεταβλητῶν φωνηέντων καὶ τὸν τόνον τῆς προφορᾶς. Ἡ μεταρρυθμίσις αὕτη, ἥτις ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῷ Ἀμπούλ-Ἀσουέδ, ἀποβίωσαντι τῷ 69 ἔτει τῆς

Ἐγείρας (688 Μ. Χ.) ἐπετελέσθη ταῦτοχαδῶνως σχεδὸν ὑπὸ τε τῶν Σύρων καὶ Ἑβραίων καὶ ἐκκλονίσθη κατὰ τὸν Η΄ αἰῶνα.

Μολοντοῦτο ἡ Ἀραβικὴ δὲν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκρίθειαν τῶν Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Τὸ νοεῖν τὸ φιλολογικὸν αὐτῶν ἰδίωμα, ὑπῆρξε πάντοτε παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις ἐργῶδες. Οἱ πλεῖστοι τῶν εἰδότην ἀνάγνωσιν, ἀναγινώσκουσι μετὰ κόπου, ἀνευ ζωηρᾶς καὶ ταχείας ἀντιλήψεως τῆς φράσεως.

Μετὰ τὸν Μωάμεθ, ἡ φιλολογικὴ τῶν ἀράβων γλῶσσα ὑπέστη τὴν τύχην τῶν γλωσσῶν, αἵτινες καθίστανται ἰδιοκτησία τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς αὐταὶ κατεκτήσαντο· ἀλλ' ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Λατινικὴ, ἀποσυντεθεῖσαι, παρήγαγον νέας γλώσσας, ἡ ἀραβικὴ οὐδαμῶς ἀπετέλεσεν, ὡς καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ, τοπικὰς διαλέκτους σαφῶς διακρινομένας. Ἡ Ἀραβικὴ φυλὴ, εἰσβαλλοῦσα εἰς τὴν Μικρασίαν, τὴν Κεντρῶν Ἀσίαν, τὴν Συρίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἰσπανίαν, διετήρησε πανταχοῦ τὴν ἑαυτῆς γλῶσσαν ἄκρατον, καὶ φυλὴ τις, ἀποπλανηθεῖσα εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Σουδάν, λαλεῖ καὶ σήμερον τὴν ἀραβικὴν τῶσφ καθαρώς, ὅσφ καὶ αἱ φυλαὶ τοῦ Χεγγιάς.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἀραβικὴ ἐπεβάλλετο ὡς γλῶσσα τῆς βίβλου ἔνθα ὁ Ἰσλαμισμὸς εἰσεχώρει, ἐξήσκει σύναμα ἀποκλειστικὴν ἐπιρροὴν εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἰδιωμάτων τῆς μεσημβρινῆς Ἀσίας καὶ τῆς ἀρκτῶς Ἀφρικῆς. Οὕτως ἡ Περσικὴ ἐπληρώθη ἀραβικῶν λέξεων καὶ ἐδανείσθη τὸ ἀραβικὸν ἀλφάβητον. Ἐν Ἰνδίαῖς ἡ ἐπενέργεια αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀνάλογος. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος, ἐσχηματίσθη, μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Μαχμοῦδ, κρᾶμα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς τῶν κατακτητῶν γλώσσῃς· μέγα μέρος τῶν λεξικῶν τοῦ Ἰνδοστάν ἀποτελεῖται ἐξ ἀραβικῶν λέξεων καὶ ἐκ Περσικῶν.

Ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, τὸ ἀραβικὸν ἀλφάβητον ἀντικατέστησε τὴν δαβαναγάρην.

Ἡ Τουρκικὴ, καὶ τοὶ τηρήσασα τὴν Ταρταρικὴν γραμματικὴν, ἐδανείσθη ἐκ τῆς ἀραβικῆς καὶ Περσικῆς τὰς πλεῖστας τῶν λέξεων. Ἐντεῦθεν τὸ παράδοξον φαινόμενον γλώσσῃς σχηματισθείσης ἐκ μίγματος τριῶν φυλῶν, τῆς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῆς καὶ σημιτικῆς, ὡς πρὸς τὰ λεξικά, καὶ Ταρταρικῆς ὡς πρὸς τὴν γραμματικὴν.

Τὸ ἀραβικὸν ἀλφάβητον μετηνέχθη ὡσαύτως εἰς Μακλασίαν, ἔνθα ἀντικατέστησεν ἐν μέρει τὴν γραφὴν, ἥτις ἄλλοτε εἶχε ληφθῆ ἐξ Ἰνδιῶν.

Ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἀραβικὴ φυλὴ εὗρεν ἕδαφος θυμῶσιον καὶ διατεθειμένον νὰ δεχθῆ τὴν γλῶσσαν τῆς. Ὁ Ἰσλαμισμὸς καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Κορανίου ἐποίησαντο ταχείας προόδους ἐν Νουβίᾳ, Φεζάν, Κορδοφάν καὶ Δαρφούρ· εἰσέδυσαν εἰς τὸ Βουρνού καὶ τὴν Μκδαγασκάρην, ἐν δὲ τῇ Γουίνεᾳ καὶ τῇ Σενεγάλλῃ, ὁ Μωαμεθανισμὸς διατελεῖ εἰσέτι δραστήριος.

(Ἐκ τοῦ Moniteur Egyptien τῆς 25 Φεβρουαρίου ε ε).

ΠΩΣ Η ΡΩΜΗ ΕΦΕΡΕΤΟ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΤΤΩΜΕΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Οὐαὶ τοῖς ἠττωμένοις!

Ὁ Περσεὺς, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ταύτην μόνον ἔσχε τὴν ἐνοχὴν, ὅτι δὲν ἐγίνωσκε ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὑπερασπιζόμενος τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν λαῶν του. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος περιήχθη ἐπὶ θριαμβευτικοῦ ἔρματος ἀλυσσόδετος ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης μετὰ τῶν υἱῶν του Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τῆς τελευταίας κόρης του, καὶ μετὰ τοῦ ἀνθους τῆς Μακεδονικῆς ἀριστοκρατίας. Ἀφοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς θέαμα εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ἐκείνους δημοκρατικούς (ἔτος 167 Π. Χ.) περιήλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν καὶ ὑπέστη δυστυχίας

τοιαύτας, ὥστε μόλις αὐταὶ θὰ ἦσαν πιστευταί, ἂν δὲν τὰς ἐπεβεβαίω ἀξιοπίστος ἱστορικὸς, Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὅστις ἐκφράζεται οὕτως.

« Πρὶν ἢ ἡ Γερουσία ἀποφασίσῃ τι περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ Περσεύου, εἰς τῶν ἀστικῶν πραιτόρων περιέκλεισεν αὐτὸν μετὰ τῶν τέκνων του ἐν τῇ φυλακῇ τῇ καλουμένῃ Ἀλβίον. Ἡ φυλακὴ αὕτη ἦτο βαθεῖα καὶ ἐρεβώδης, εἶχεν ἕκτασιν δωματίου χωρητικότητος τὸ πολὺ ἐνέα κλινῶν, καὶ ἦτο πλήρης ἀκαθαρσιῶν, ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῇ συνουσίσεως πολλῶν ἐγκληματιῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον, καὶ ἐν αὐτῇ μέχρι τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς των ἐγκλειομένων. Οἱ ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ ἐγκλειόμενοι ἔζων καθάπερ τὰ ζῶα. Ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν, τὸ ποτὸν καὶ ἄλλα χρειώδη κριμιζόμενα αὐτοῖς, λέγομεν ὅτι ὅλα ἔκειντο φύρδην μίγδην, εἰς τρόπον ὥστε ὁ προσερχόμενος ἤσθάνετο δυσωδίαν ἀνυπόφορον. Ἐν τοιαῖς δε εἰδεχθεστάτῃ καταστάσει ἔμεινεν ὁ Περσεὺς ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Ἦρξεντο τότε ζητῶν δι' ἐλεημοσύνην βοήθειάν τινα καὶ ὀλίγην τροφήν παρὰ τῶν ἐν τῇ φυλακῇ ξένων, οἵτινες, καὶ τοὶ δὲν εἶχον τὰ χρειώδη ἐν ἀφθονίᾳ, οὐχ ἦττον, συγκινηθέντες ἐκ τῶν δυστυχιῶν τοῦ Βασιλέως, φιλανθρωπῶς καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῷ ἔδωκαν μέρος τῆς ὀλιγίστης αὐτῶν τροφῆς, προσενεγκόντες αὐτῷ συγχρόνως ξίφος καὶ σχοινίον, ὅπως θέσθαι πέρας εἰς τὰς ἡμέρας του, ἐκλέγων ἐκ τῶν δύο τὸ ἕτερον. Ἐεῖδῃ ὅμως οὐδὲν τοῦ βίου γλυκύτερον, ἔστω καὶ παρὰ τοῖς δυστυχέσιν, ὁ Περσεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἐπὶ τέλος θὰ προσέφευγεν εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέτρον, ἂν ὁ Μάρκος Αἰμίλιος, πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, καὶ λυπηθεὶς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τῶν Ρωμαίων ἀφιλανθρωπία, δὲν προέτρεπε τὴν Γερουσίαν νὰ φανῆ ἐπι-

εικεστέρα, πείθων αὐτὴν ὅτι καὶ τοὶ οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐφοβοῦντο τοὺς ἀνθρώπους, οὐχ ἥττον ἔδει νὰ σεβασθῶσι τὴν θεὰν Νέμεσιν, ἥτις βεβαίως θὰ ἐξεδικεῖτο κατ' αὐτῶν, ἐὰν τόσῃν ἐποίουν κατάχρησιν τῆς ἰσχύος των, ὑπερηφάνως καὶ προσβλητικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους φερόμενοι. Οὕτως ὁ Περσεὺς μετετέθη εἰς ἄλλην φυλακὴν, ἥττον ἀνυπόφορον. Ἄλλ' ἐνῶ διεβουλοεῖτο ὑπ' ἐλπίδων, ἀπεβίωσε, διότι οἱ φύλακές του, δυσχεροστηθέντες κατ' αὐτοῦ, λέν ἄφρονι αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀγωνιώδης».

Καὶ ὁ Περσεὺς ἦν ὁ Μονάρχης ἐκεῖνος, οὕτινος τὰ λάφυρα ἐπλούτησαν τὴν Ρώμην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς τοῦ Αὐγούστου δὲν ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῶσι φόροι τῷ λαῷ!

Λέγεται ὅτι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Φίλιππος ἀπεβίωσε. πρὸ αὐτοῦ, ὁ δὲ δευτερότοκος ἐπορίζετο τὰ πρὸς ζῶαρκειαν, κατ' ἀρχὰς μὲν μετερχόμενος τὸν τορευτὴν, εἶτα δὲ τὸν ἀντιγραφέα. Οὕτως ἐξήφανίσθη ἡ γενεὰ τῶν Βασιλέων τῆς Μακεδονίας.

Ὁ Ἰουγούρθας, βασιλεὺς τῆς Νουμηδίας, δὲν ὑπῆρξεν ἀθῶος· ὡς ὁ Περσεὺς. Οὗτος ἐδολοφόνησε τοὺς ἀδελφούς του. Τοιοῦτον ἐγκλημα δὲν κινεῖ βεβαίως τὴν συμπάθειάν μας. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον διὰ τοὺς Ρωμαίους ἐγκλημά του ὑπῆρξεν οὐχὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἤχηκλώτισε Ρωμαϊκὴν τι στρατεύμα, ἐγκλημὰ μέγα διὰ τοὺς Ρωμαίους, οἵτινες ἀπέβλεπον εἰς τὴν κτάρτησιν τοῦ κόσμου. Βόκκος ὁ γαμβρὸς τοῦ Ἰουγούρθα, προδοὺς αὐτὸν, τὸν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Σύλλα, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (106 Π. Χ.) ἦτο ἀντιπρόσωπος τοῦ Μαρίου. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος ἐνεκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπως κοσμήσῃ τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ ἀνθυπάτου κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἐπιστροφὴν του. Ὁ Μάριος ἐθριάμβευσε ἐν Ρώμῃ τῇ 1η Ἰανουαρίου 104 Π. Χ. Τοῦ θριαμβευ-

τικοῦ τοῦ ἄρματος προηγούντο τὰ πλούτη, ἀτινα ἐκόμισεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, ἦτοι 3, 700 λίτραι χρυσοῦ εἰς πλάκας, 5, 750 λίτραι ἀργύρου εἰς ράβδους, καὶ 287,000 δραχμῶν. Οὐδὲν ὅμως ἄλλο συνεκίνησε τοὺς θεατὰς πλειότερον τῆς θέας τοῦ βασιλέως Ἰουγούρθα, ὅστις μετὰ τῶν δύο υἱῶν του ἤχθη ἀλυσσοδέτος πρὸ τοῦ ἄρματος τοῦ νικητοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ φοβερὸς οὗτος τῆς Ρώμης ἐχθρὸς ἐπεδείχθη τῷ λαῷ, ὅστις, θεωρῶν αὐτὸν ὡς δεύτερον Ἀντίβαν, ἠγάλλετο ἐπὶ τῇ νῦν ταπεινώσει του. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ θριάμβου, θρασεῖς ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου τῷ ἀφῆρσαν τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἐνώτια διὰ τρόπου βαρβάρου, διότι σὺν τοῖς ἐνωτίοις τῷ ἀπέσπασαν καὶ τεμάχια ἐκ τῶν ὠτων. Τέλος γυμνὸς ἐνεκλείσθη εἰς ὑπόγειον παγερὸν καὶ τρομερωτάτην εἰρκτὴν, εἰς ἣν εἰσελθὼν ἐμειδίασε πικρῶς, ἐκφωνήσας: — Ὁ Ἡράκλεις! πόσον ψυχρὸν εἶναι τὸ λουτρόν σου! — λέξεις προξενούσαι φοβίαν τῷ σκεπτομένῳ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος εἶχε τρομάξει τὴν Ρώμην καὶ ὑπερασπισθῆ τὴν Ἀφρικανικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ὁ Ἰουγούρθας ἀφῆθη ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐκείνῃ ν' ἀποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας! Οἱ δύο τοῦ Νουμηδοῦ Βασιλέως υἱοὶ ἐπέζησαν, ἀλλὰ δοῦλοι ἐν Βενόσῃ.

Ἀπὸ Ρωμύλου μέχρι Βαλεριάνου ἀριθμοῦνται 322 θρίαμβοι ἐν Ρώμῃ, ὧν οἱ πλείστοι ὡς οἱ ἀνωτέρω ἐκτεθέντες. Ὁ Βαλεριάνος εἶναι ὁ τελευταῖος θριαμβεύσας (273 Μ. Χ.). Τὸ θριαμβευτικὸν τοῦ ἄρμα ἐκόσμησεν ἡ Ζηνοβία, Βασίλισσα τῆς Παλμύρας. Ὁ θρίαμβος οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πάντων μεγαλοπρεπέστατος. Τρεῖς βασιλικαὶ ἄμαξαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ. Ἡ πρώτη ἦτο τοῦ συζύγου τῆς Ζηνοβίας, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ ἐπαργύρου καλύμματος, ὑπὸ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἡ δεύτερα, ἐπίσης καὶ αὐτὴ πολυτίμος καὶ πλουσία, εἶχε δωρηθῆ τῷ Αὐρηλιανῷ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ ἐγγόνου τοῦ βασιλέως Σάπορος, κατακτητῆ

τῆς Περσίας. Ἡ τρίτη ἦτο τῆς Ζηνοβίας δι' αὐτῆς ἠλπίζεν αὐτὴ νὰ εἰσέλθῃ νικητριά εἰς τὴν Ρώμην. Καὶ ὅμως... δι' αὐτῆς μὲν εἰσῆλθεν, ἀλλ' ἠττημένη! Ὑπῆρχε πρὸς δε τὸ ἄρμα τοῦ βασιλέως τῶν Γόθων, συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἐλάφων κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδηλωθεῖσαν ἐπιθυμίαν. Τῆς τελετῆς προηγούντο εἴκοσιν ἐλέφαντες, διακόσια θηρία δεδασμασμένα τῆς Λυβίας καὶ Παλαιστίνης, ἅπερ ὁ Αὐρηλιανὸς κατόπιν ἐδωρήσατο εἰς ἰδιώτας, ὅπως μὴ ἐπιβαρυνθῇ τὸ δημόσιον ταμειον διὰ τῆς δαπάνης τῆς τροφῆς των, καὶ τινες κμηλοπαρδάλεις, καὶ ἄλλα ξένα ζῶα. Περηκολούθουν 800 στίχοι μονομάχων καὶ αἰχμάλωτοι ἐκ διαφόρων βαρβάρων ἐθνῶν μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας, ἐν οἷς πρόκριτοὶ τινες διαφυγόντες τὴν σφαγὴν τῆς Παλμύρας καὶ τινες Αἰγύπτιοι στασιασταί. Ἄλλ' ὅτι ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ἀπάντων, ἦτο ἡ μεταξὺ τῶν ἠττημένων ἐμφάνσις τοῦ Τεθρίκου (ἄρπαγος τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας) ἐνδεδυμένου τὴν στολὴν τῶν Γάλλων καὶ συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, ᾧ ἀπένειμε τὸν βραχμὸν Γερουσιαστοῦ. Ἐῖπετο δὲ καὶ ἡ Ζηνοβία μετὰ πλειότερας πομπῆς, φέρουσα πολλὰ, πλείστα, ἐξ ἀδαμάντων κοσμήματα, ἀφοῦ ἀντέστη λίαν εἰς τὸ νὰ κοσμηθῇ οὕτως ἐν τοιαύτης φύσεως παρατάξει. Οἱ πόδες τῆς ἦσαν δεδεμένοι δι' ἀλύσου χρυσοῦ, ἄγκυρα δὲ ἐξερτάτο ἀπὸ τὸν λακμόν τῆς, βρασταζομένη ὑπὸ Πέρσου. Εἰς τοιαύτην τελετὴν, μὲ στέμματα χρυσοῦ ἀπασῶν τῶν πόλεων, μὲ ἀμάξας πλήρεις λαφύρων, μὲ Γερουσιαστὰς, στρατὸν καὶ λαὸν, ἐνεφανίσθη ὥρας τινὰς ὕστερον ὁ Αὐρηλιανὸς εἰς τὸ Καπιτώλιον. Ἐπειδὴ ὅμως τινὲς ἐθλίβοντο βλέποντες ὀδηγούμενους ἐν τῷ θριάμβῳ Γερουσιαστὰς Ρωμαίους, ὅπερ οὐκ ἦν ἔθος, ἄλλοι δὲ ἐδυσανασχέτουσαν διότι ἔβλεπον γυναῖκα ἀγομένην εἰς αὐτὸν, ὡσανεὶ ἦν αὕτη μέγας τις ἡ

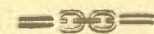
ρω, ὁ Αὐρηλιανὸς ἐπειράθη νὰ ἱκανοποιησῇ τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν λαὸν, θέτων τὴν Ζηνοβίαν ἐν ἴση μοίρᾳ μὲ τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν λαῶν ἐλευθερωτάς.

Τὰς λοιπὰς ἡμέρας ἀφιέρωσαν οἱ Ρωμαῖοι εἰς θεατρικὰς πρασάσεις καὶ εἰς μονομαχίας, εἰς θήρας θηρίων καὶ ναυμαχίας, καὶ εἰς διανομὴν χοιρείου κρέατος.

Τὰ παθήματα τῆς Ζηνοβίας θεωροῦνται ὡς μὴδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τοῦ Περσεῦς, τοῦ Ἰουγούρθα καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ἠττηθέντων. Ἴσως συνετέλεσε πρὸς τοῦτο ὁ ἔρω, διότι διεδόθη ὅτι ὁ Βαλεριάνος ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ζηνοβίαν. Ἀλλὰ πιθανὸν ἄλλο τι νὰ συνετέλεσεν εἰς τὴν κατεύνασιν ταύτην τῆς βαρβαρότητος, ὁ χριστιανισμὸς, ὅστις ἤρξατο ἤδη διαδιδόμενος ἀνὰ τὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ τοὶ μὴ ὦν εἰσέτι ἡ ἐπίσημος καὶ ἐπικρατοῦσα θρησκεία.

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Διήγημα εὐτρόπελον).

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὁ Νουμᾶς μετέβαινε μυστηριωδῶς κατὰ πᾶσιν νύκτα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θήλειος ἐκείνης θεότητος, ἄνευ φανοῦ, ἄνευ φρουρῶν, καὶ εἰσέδυν εἰς πυκνὸν καὶ ἄγριον δάσος, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἄντρον, ἀφ' οὗ ἔρρεε ρυαξ διασχίζων τὸ δάσος ἐκεῖνο. Κατὰ παράδοσιν ἀρχαίαν ἐν τῷ ἄντρῳ ἐκεῖνῳ ὑπῆρχε Νύμφη Προφῆτις, ἣν οἱ ποιμένες ἀπεκάλουν Καρμένταν, καὶ ἥτις, ἀγνοῶ πῶς, ἔτεκε τὴν Ἑγερείαν, ἥτις ἐπόθει νὰ διατελῇ εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Νουμᾶ. Ἰερὸν τῆς Ἑγερείας ἦτο λοιπὸν τὸ ἄντρον, καὶ ἱερὸν τῶν Μουσῶν ἦτο τὸ δάσος, ἐνθα αἱ τελευταῖαι ἐψαλλον ἄσματα Λατινιστί τι καὶ Ἑλληνιστί εἰς τὴν πρώτην. Ὁ Νουμᾶς διὰ τῶν συνεντεύξεων του μετὰ τῆς Νύμφης, ἐμάθησε

πολλά διδακτικά πράγματα, χρήσιμα εἰς τὴν Βασιλείαν του.

Ἡ Ρώμη, ἥτις ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ρωμῦλος ἐγεννήθη παρὰ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀνελήθη εἰς Οὐρανόν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ πιστεύσῃ τὸν Νουμᾶν, ὅστις ἦτο ἀξιοπιστότερος, ὡς μᾶλλον εὐφυής. Ὅτι δ' ἔλεγεν αὐτὸς, ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγγέλιον παρὰ τοῦ λαοῦ. Ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν Ρωμῆαιον Ἄαρών.

Σεῖς ὅμως, ἀγαπηταί μοι κυρία, θὰ μ' εἶπυτε ὅτι ταῦτα ἦσαν ἀγυρτίαι καὶ πλᾶναι πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ μωροῦ λαοῦ. Ἐχετε δίκαιον καὶ δὲν σᾶς ἀντιλέγω· ἀλλ' ἄνευ τῶν ὑποκρισιῶν τούτων θὰ ἠδύνατο ὁ Νουμᾶς νὰ ἐπιτύχῃ ὅτι ἐπέτυχε;

Τῷ Κυρίῳ ἠγέρθησεν ἐν τούτοις πανταχοῦ Ναοὶ καὶ ἰδρύθησαν ἀγῶνες καὶ θεάματα. Ἱερεῖς διωρίσθησαν δι' αὐτὸν, οὓς τινες ἐσυμβουλεύοντο οἱ θνητοὶ εἰς τὰ μαντεῖα. Ὁ δὲ Νουμᾶς ἔκαμε νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ αἱ ἀσπίδες, αἱ κληθεῖσαι Ἀγκύλαι (α) καὶ ἰδρυσεν τὴν εἰδωλοατρικὴν θεολογίαν.

Συνέταξεν εἶδος Κατηχήσεως ἐν ᾗ ὤρισε τὰς ἱεροτελεστίας, τὰς προσευχὰς, τὰς μυστηριώδεις λειτουργίας, τοὺς ἱεροὺς ἐπιδέσμους, τὰ ἐρᾶ ἄμφια, τοὺς ἱεροὺς τύπους καὶ λοιπὰ θρησκευτικὰ ἀντικείμενα, καὶ τὴν ὁποίαν, θέλων συγγραφεὺς τις νὰ ἐπαινέσῃ, ὠνόμασε *Ρωμῆαικὸν Δευτερονόμιον*.

Ἄν ἐπεξέτεινα πολὺ τὸν λόγον, ζητῶ συγγνώμην, ὦ Κυρία μου, καὶ πύω τὴν περαιτέρω διήγησιν, διότι δὲν προτίθεμαι νὰ σᾶς ἐκθέσω τὴν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν· ἄλλως τε ταῦτα εἰσὶ πράγματα πασίγνωστα, ἅπερ γινώσκετε καὶ ὑμεῖς ἐκ στήθους. Νῦν ἂς ἐπιφύωμεν τὰς σκέψεις μας ἐπὶ τῶν γεγονότων, ἅπερ διηγῆθημεν.

(α) Ἦσαν αὐτὰ δώδεκα καὶ ἕκαστος ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἄρεως. Σημ. 3 Ἀνατολῆς.

Τὰ ἴχνη τῶν ἐπακολουθησάντων ἐν Ρώμῃ συμβάντων, βλέπω, κυρία μου, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τῇ ἀρχικῇ ἐκείνῃ ἐποχῇ. Ἡ Ρωμαϊκὴ παντοδουνομία ἐξέλιπεν, ἀλλὰ ἀνεφύη ἀντ' αὐτῆς ἡ πνευματικὴ ἰσχύς.

Ἄν ὁ Ρωμῦλος κατέλαθε τὴν Ρώμην καὶ ἐξέτεινε τὴν Αὐτοκρατορίαν του μεγάλως, δρέπει τοῦτο εἰς τὰ ὄπλα καὶ τὴν βίαν. Ὁ Νουμᾶς ἀπ' ἐναντίας ἠκολούθησε μέθοδον ἄλλην· ἐνεκολπώθη τὴν θρησκείαν. Ὁ μὲν ἐναφύσησε τῇ Ρώμῃ πνεῦμα πολεμικόν, ὁ δὲ θρησκευτικόν πνεῦμα. Ὁ Ρωμῦλος ἰδρυσεν πόλιν καὶ βασιλείαν ὑπὸ τὸν οἰωνὸν ἀπακτικῶν ὀρνέων, ἀκολουθήσας τὰς κλίσεις αὐτῶν, καὶ ἡ Ρώμη ἐλήστευσε φίλους συγχρόνως καὶ ἐχθροὺς, ἅχοις οὐ τοὺς πεπτωκότας Ρωμαίους Αὐτοκράτορας διεδέχθησεν οἱ Χριστιανοὶ Ποντίφηκες Ἄν δὲ τὸ πεπρωμένον δὲν παρεχώρησε τούτοις τὴν δύναμιν καὶ τὰ ἐπίγεια ὄπλα, ἀλλ' ὅμως τοῖς παρεχώρησε πνευματικὰ οὐράνια ὄπλα, ἅπερ, παρὰ τὴν ἔδραν τῶν παπῶν κείμενα, εἰσὶν ἀποτελεσματικώτερα καὶ φοβερώτερα διὰ τοὺς ἀποστάτας. Θεωρεῖτε μικρὸν τὸν τρομερὸν τοῦ ἀναθέματος κερκυρὸν, ὃν κάποτε τοξεύει ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ὁ Ποντίφηξ;

Ἄν ἡ Ρώμη σήμερον δὲν ἀρπάζει ὡς ἡ ἀρχαία, δὲν σημαίνει τίποτε. Μιμηθεῖσα ὅμως τοῦ Νουμᾶ τὴν σιφίαν, ἄνευ κόπων καὶ στρατιῶν ὑπέταξε τοὺς λαοὺς, τὰς συνειδήσεις, τὰ πνεύματα. Ρεῦμα ἀνδρίας ἀφ' ἑνὸς διωχτεῖθαι ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ρωμύλου, (τοῦ ὑποτιθεμένου δηλ. ὡς πατὴρ τοῦ) εἰς τὰς Ρωμαϊκὰς φάλαγγας, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ αἰδῶς τῆς Σιλθίας, ἥτις ἦν ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Ρωμύλου, καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀγνώστου Θεᾶς, τῆς φωτιζούσης τὴν διάνοιαν τοῦ Νουμᾶ, ἐσχημάτισαν τὸ πνεῦμα τῆς ἁγίας Ρώμης.

Πόσον θὰ ἐχάρη ὁ Κυρίνος, ὅταν εἶδε τὸν Βρούτον μετὰ Ρωμαϊκῆς τόλμης ἀρπάσαντα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ταρκίνιου καὶ

ἰδρύναντα δημοκρατικὴν Κυβέρνησιν! ἢ τὸν Μούτιον καίοντα τὴν χεῖρά του, ἢ τὴν Κλελίαν νηγομένην, ἢ τὸν Κοκλήτην ἐπὶ τῆς γεφύρας, μαχόμενον καθ' ἀπάσης τῆς Ἐτρουρίας, ἢ τὸν Κιγκινάτον ἀρπάζοντα τὴν δικτατορίαν, ἢ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα! Πόσον δὲ πλεότερον θὰ ἐχάρη τὸ μεγαλόφρον πνεῦμα τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ρώμης, ὅταν εἶδεν αὐτὴν θέτους τὴν νικηφόρον χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀντιζήλου Καρχηδόνας, διαβαίνουσας τὸν Τίγγριν, τὸν Ἴστρον, τὸν Τάγγον, καὶ ἐπιβάλλουσας νόμους τῇ κατακτηθείσῃ ὑφ' αὐτῆς ὑπὸ τὸ σχῆμα δὲ Δημοκρατίας ἢ Αὐτοκρατορίας ὑποδουλοῦσαν τὴν γῆν!

Φαντάζομαι ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν μεγάλῃς τινος νίκης ἢ συμβάντος, καθ' ὃ τῆς Ρώμης τὸ ὄνομα ἐνδόξως ἀντήχει μέχρι τοῦ στερεώματος, οἱ Θεοὶ πάντες θὰ περιεκύκλωσαν τὸν Ρωμῦλον καὶ θὰ τὸν συνεχάρησαν. Καὶ θὰ τῷ εἶπον οἱ συναδέλφοί του ἐκεῖνοι: « Ἀγαπητὲ Κυρίνε, καὶ εἰς ἀνώτερα »!

Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ Νουμᾶς ἔχει λόγους νὰ ἐπαίρηται πλεότερον, διότι ἐπὶ θάσεων, στερεωτέρων ὀρειχάλκου καὶ μαρμάρου, ἀνιδρυσεν Ρώμην, ὡς σχολὴν λατρείας. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ θρησκεία ἐξυπηρέτησε τὰ ὄπλα, εἶτα δὲ τὰ ὄπλα ὑπηρέτησαν τὴν θρησκείαν. Ποντίφηκες ἐκάθησαν ἐπὶ τὸν θρόνον τῶν Καισάρων καὶ σκνδαλοφόροι ἐν τῷ Καπιτωλίῳ. Τὰ ἱερὰ ἄμφια τῶν ἀρχαίων ἀντικατέστησαν τὰ ράσσα, τὴν κυρτὴν ράβδον τῶν ἄκρων ἀρχιερέων ἢ ποιμαντορικῆ τῶν ἐπισκόπων, τοὺς οἰνωσκόπους, οἱ καλόγηροι καὶ τὰς ἐστιάδας αἱ καλογραῖαι· ὡς πρὸς τὰ θαύματα δὲ καὶ τὰς μαντείας τῶν ἀρχαίων Πυθίων καὶ Σιδυλλῶν, ἔχομεν ἀφθονίαν ἁγίων Αἰκατερινῶν, Θηρεσιῶν καὶ Βριγιδῶν.

Ὡ! ἂν εἶχον πτέρυγας! ἂν ἦμην ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ! Θὰ ἐσπευδον παραχρῆμα ν' ἀρπάσω τὴν ψυχὴν τοῦ Νουμᾶ ἀπὸ τῆς κόμης καὶ νὰ μεταφέρω αὐτὴν εἰς τὰ ἀληθῆ

Ἡλύσια, ὅπως ἴδῃ Πάππας ἐστεμμένους ὑπὸ δόξης ἀπάτου, ὧν ἡ μνήμη διατηρηθήσεται εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα! — Ἀνύψωσον τοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ τῷ ἔλεγον, ἀνύψωσον τὴν διάνοιαν πρὸς τὴν φωτοβόλον ἐκείνην ἔδραν, ἣ τις ὑπερέχει πικρῶν τῶν ἄλλων· εἶναι ἡ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Γονυπέτησον πρὸ τοῦ ἁγίου ὀνόματος καὶ μάθε ὅτι ἐκεῖ κάτω, ἐν τῇ γῆ ἦτον οὗτος ἀλιεὺς, ἀλλ' ὅτι ἔπειτα διηύθη τὴν ναῦν τῆς ἐκκλησίας. Ναί! τότε ἦτο ἅπλη ναὺς· σήμερον ὅμως εἶναι τρίκροτον πρῶτης τάξεως. Ἴδὲ, θὰ τῷ ἔλεγον, τὸν Ζαχαρίαν παραχωροῦντα τὴν Γαλλίαν τῷ Πιπίνῳ. Ἴδὲ τὸν Λέοντα Γ' παραχωροῦντα τὴν Αὐτοκρατορίαν Καρόλῳ τῷ Μεγάλῳ, ἰδὲ τὸν ἐν μέσῳ τοῦ Λατινικοῦ λαοῦ στεφόμενον ἐν Ρώμῃ καὶ καταλαμβάνοντα τὴν ἐξαρχίαν, ἐνῶ ὁ Ἕλληνας αὐτοκράτωρ δὲν δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἴδὲ τὸν Γρηγόριον Δ' ἐξαναγκάζοντα τὸν Λουδοβίκον Πίον νὰ κατέλθῃ τοῦ θρόνου του καὶ νὰ τῷ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἴδὲ... ἄχ! ὄχι! μὴ ἴδῃς, ἂν δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ ἀντιξῆς εἰς τὴν φοβερὰν θέαν! Οὗτος ἐστὶν ὁ Ἰωάννης ΙΒ'. Ὁ θρηϊώδης σύζυγος ἐφρόνευσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς συζύγου του· τόσον πολὺ ἀπετροπιάζετο τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν! Ἴδὲ τὰς Θεοδώρας καὶ Μαροσίας διαχειριζομένας τὰς κλείδας τοῦ Ἁγ. Πέτρου. Ἴδὲ... ἀλλ' εἰς τοιαῦτα κλείσον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὴ παρατηρήσῃς πλεότερον...

Ἐπάρχουσι σχολιασταὶ τινες τῆς Ἀποκαλύψεως, λέγοντες ὅτι ὅταν αὕτη μετ' ἐμφάσεως περιγράψῃ τὴν ἀλληγορικὴν μεγάλαν πόρνην, ἐννοεῖ συμβολικῶς τὴν Ρώμην. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι συκοφαντία. Δὲν κολάζονται αἱ ψυχαὶ τῶν Παπῶν, τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Θεοῦ! εἰσὶν ἱεραὶ. Ταῦτα εἰσὶ πράγματα γνωστὰ τῇ θεολογίᾳ. Διὰ τοῦτο οἱ Πάππαι ἀποθνήσκουσιν ἅγιοι, κατερχομένης ἐπ' αὐτῶν τῆς θείας χάριτος.

Ἴδὲ νῦν τὸν φοβερὸν Γρηγόριον Ζ'. μετὰ

τῆς Ματθίλδης του, αὐξάνοντα τὸ ἔδαφος τοῦ Κράτους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σκεπτόμενον νὰ κατακτήσῃ τὴν Συρίαν καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ. Ἴδὲ τὸν Ἀλέξανδρον ΣΤ'. ἔτοιμον νὰ διαμελίσῃ εἰς δύο μεγάλα τεμάχια τὴν γῆν καὶ νὰ διανείμῃ αὐτὰ εἰς δύο βασιλεῖς, ὡς πατὴρ, διανέμων μεταξὺ δύο τέκνων του παστισιέτο! Ἴδὲ τὸν Παῦλον τοξεύοντα ἀνάθεμα κατὰ τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρρίγκου. Ἴδὲ τὸν Λέοντα Γ'. δαλύνοντα τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας καὶ προάγοντα τὰς τέχναις, τὰς ἐπιστήμας, τὰ Ἑλληνικά, Λατινικά καὶ Τοσκανικά γράμματα καὶ ἀνεγείροντα νουοὺς καὶ βιβλιοθήκας. Ἴδὲ τὰ μέγαρον τῶν Παππικῶν οἰκογενειῶν καὶ τοὺς ἀνεψιοὺς καὶ ἐγγόνους τῶν Παπῶν πλήρεις χρυσοῦ, παραχωρηθέντος παρὰ τῶν εὐλαβῶν λαῶν. Ἴδὲ ἐκεῖ τὸν Πιον ΣΤ'. ὄν κακῶς συνεβούλευσα νὰ ἄρῃ τὰ ὄπλα κατὰ τῆς Γαλλίας, ἐξωσθέντα τοῦ θρόνου καὶ ραπιδόμορον· ἀλλὰ μὴ παραύσασαι... Ὁ θρόνος τῶν Παπῶν θέλει καὶ αὐτὴ ἀνυψωθῆ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, ὅστις θρόνους καὶ σκήπτρα ἐγείρει καὶ κατακρημνίζει κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ἴδὲ νῦν τοὺς ἐρυθροπίλους ἐκείνους· ἐρυθρὰν ἔχουσι τὴν περικεφαλαίαν, ἐρυθρὸν τὸ ράσσον, ἐρυθρὰς τὰς κάλτσας καὶ ἐρυθρὸν πᾶν εἴ τι φέουσι ἐφ' ἑαυτῶν· εἰσὶ Καρδιάλιοι, ἦτοι τὰ ἐκλεκτὰ θεμέλια, οἱ διακεκριμένοι ἀκρογωνιαῖοι λίθοι, οἱ στηρίζοντες τὸν μέγαν τῆς ἐκκλησίας κολοσσόν.

Τὴν κεφαλὴν ἔχουσι πλήρη νοὸς καὶ παιδείας· διὰ τοῦτο ἐκ τῶν τάξεων αὐτῶν ἐκλέγονται οἱ Πάππαι.

Ἴδὲ πρέκει ἐκείνους, οἵτινες ἀγεληδὸν θαίνουσι, ἢ κἀθῆνται ἐπὶ ἑδρῶν πάντες, ζωνούντες ἑαυτοὺς διὰ δεσμάτων ἢ σχοινίων· εἶναι σωρεῖα ἀγίων καὶ ὁσίων· γινώσκεις τίνες εἰσὶν οὗτοι; ἱερεῖς διδασκόμενοι εἰς τοῦ Δομινίκου ἢ τοῦ Αὐγουστίνου, ἢ τοῦ Φραγκίσκου,

ἢ τοῦ Λογιόλα τὴν σχολὴν. Οὗτοι, διασπαρέντες καθ' ἅπασαν τὴν γῆν ἐπέβαλον πανταχοῦ τὸν σεβασμὸν διὰ τὸ ἱερατεῖον. Ἐδιοῖκῃσαν τὴν Ἀμερικὴν, ἐδίδαξαν τὴν Ἀσίαν, καὶ ὑπέταξαν τὴν ὑψηλίον· ἐνώπιόν των δὲ ἔκλινον γόνυ οὐ μόνον οἱ λαοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ Βασιλεῖς.

ὦ Νουμά! σὺ, ὅστις ὑπῆρξες Βασιλεὺς συγχρόνως καὶ Ποντίφηξ, δὲν θαυμάζεις;

Πιστεύω ὅτι ὁ Νουμάς τοιαῦτα βλέπων θὰ ἐξεπλήσσετο καὶ ἐκ τοῦ θάμβους του θὰ ἔλεγε:

— Συμπαρβαλλόμενοι μὲ τοὺς πάππας καὶ Καρδιάλιους καὶ τὴν λοιπὴν ἱερατικὴν χορείαν οἱ στεφανηφόροι μου καὶ οἱ Διάκονοι ἱερεῖς, εἰσὶ μηδέν.

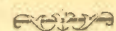
Ἀλλὰ σκεπτόμενος ἀφ' ἐτέρου ὅτι αὐτὸς ἦν ἡ ἀρχὴ τῶν τοιούτων ἐφευρέσεων, ἴσως θὰ ἐνόμιζεν ἐκυτὸν καὶ τῶν παππῶν ἀνώτερον. Καί τοι ὅς ὁ ἐφευρίσκων τι ἔχει πλειοτέραν εὐφυίαν τοῦ ἀπομιμουμένου, ὅμως ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τὸν καθαρίζοντα καὶ τελειοποιούντα δύσμορφον καὶ ἀτελεῖ εἰκονογραφίαν. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἐφαρμόζεται πανταχοῦ.

Ἄν, κυρίαί μου φίλιται, ἀναγνώσῃτε εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὅσα σὰς διηγήθηεν περὶ Ρώμης, θὰ εὗρητε αὐτὰ ἄλλως ἐκτεθειμένα. Θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ μὲ εὐεργετικὸν στολὴν ὅ,τι σὰς παρουσίασα ἐγὼ μὲ τὸ ἀπλοῦν οἰκιστὸν ἔνδυμα. Μένει τώρα νὰ ἀποφανθῆτε τί ἐστὶ φυσικώτερον, τὸ ἔνδυμα τοῦ χοροῦ, ἢ τὸ τῆς οἰκίας;

Ἄλλ' ὅπως τις καλῶς παρατηρήσῃ ἀντικείμενόν τι, δεόν νὰ τὸ θεωρήσῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὡς πράττει εἰς τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀφροδίτης ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ παρατηρῶν αὐτὸ ἐξ ἐνὸς μόνον μέρους, δὲν δύναται νὰ γευθῆ τὸ ὅριον αὐτοῦ, οὐδὲ νὰ διακρίνῃ τὰ ἐλαττώματά του. Τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως

τῆς Ρώμης σὰς παρουσίασα, φρονῶ, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ ἠδυνήθητε καλῶς νὰ κρίνητε περὶ αὐτοῦ. Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν σας πρὸς τοῦτο. Σεῖς νῦν ποιήσατε ὅσα δῆποτε θέλετε σκέψεις καὶ σύρατε οἶκ καὶ ὅσα βούλεσθε συμπεράσματα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Χαλθᾶς νηστισμὸς σμυρναϊκὸς (κρεατισμένος). Ρίπτομεν εἰς κατσαρόλαν ἐν ποτήριον σισαμέλιον, ἐν ποτήριον νισσετὲ, δύο καὶ ἥμισυ ποτήρια νερόν, καὶ ταῦτα καλῶς ταράττομεν· εἰς τὸ μίγμα τοῦτο προσθέτομεν ὀλίγα ἀμύγδαλα ἀσπρισμένα καὶ κοπανισμένα, προσέτι δύο μόνον ποτήρια μέλι καὶ ἐν ποτήριον ζάχαρον. Τώρα βάλλομεν τὴν κατσαρόλαν εἰς τὴν φωτιάν, ἢ ὅποια κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἦνε ζωηρά, ἀφοῦ δὲ βράσῃ ἀρκετὴν ὥραν, ἕως ὅτου ἀρχίσῃ νὰ πῆζῃ, ὀλιγοστεύομεν τὴν φωτιάν. Ἐνόσω εὐρίσκειται ἢ κατσαρόλα εἰς τὴν φωτιάν, πρέπει ὀλονέν ν' ἀνακατόνεται τὸ περιεχόμενον. Ὅταν δ' ἀρχίσῃ νὰ χύνεται τὸ ἔλαιον, ἀφαιροῦμεν αὐτὸ ἕως οὐ μείνῃ τὸ ἥμισυ. Τότε πλέον κενόνομεν τὸν χαλθᾶ, ἀφοῦ δὲ ψυχρῆθῃ, τὸν κόπτομεν εἰς τεμάχια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιθέτομεν ζάχαρον κοπανισμένην καὶ κανέλαν. Καὶ ὁ φηγὼν μεμαρτύρηκε.

2. Πολλάκις ὑαλίνων ἀγγείων, φιαλῶν, φιαλιδίων τὰ πώματα εἶνε τόσον σφικτὰ ἐμπεπηγμένα, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον δύνανται ν' ἀνοιχθῶσι, καὶ εἰς τὸ μετὰ βίας ἀνοιγμὰ αὐτῶν πολλάκις πολύτιμα ἀγγεῖα διαρρηγνύνται καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχόμενα χύνονται καὶ χάνονται. Διὰ ν' ἀνοίξῃς τοιαύτας φιάλας εὐκόλως, ἀναψε τὸν λύχνον τοῦ οἴνου πνεύματος καὶ θέρμανε τὸν λαιμὸν τῆς φιάλης ἀρκετὰ, καὶ τότε ἀφοῦ κτυπήσῃς διὰ ξυλοῦ τινὸς τὸ ὑαλινὸν πῶμα, τοῦτο

δύναται νὰ ἐκβληθῇ. Ἐὰν φοβηθῆς μήπως ἐν τῇ φιάλῃ περιέχοντα εὐφλεκτα ρευστὰ, εἴμπορεῖς νὰ ἐφαρμόσῃς τὸν ἀτμὸν τοῦ ὕδατος, ἀντὶ τῆς φλογὸς τοῦ οἴνου πνεύματος· περιάλειψε δὲ τὸ ὑαλινὸν πῶμα μὲ μίαν σταγόνα ἐλαίου ἢ μὲ βούτυρον.

3. Γλυκισμα μὲ σόδα. Λάβε τρία φλιτζάνια (τοῦ τεύου) πλήρη ἀλεύρου, ἥμισυ φλιτζάνιον ζαχαρώδους, ἐν γάλακτος, καὶ ἐν πλήρη σταφίδος, ἐνὸς λεμονίου ζωμόν, δύο κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ πλήρη σόδας διττανθρακικῆς, τρία μεγάλα κοχλιάρια βούτυρον καὶ τρία ὄα.

Ἀνάδευσον καλῶς τὸ βούτυρον, πρόσθεσε τοὺς κόκκους τῶν ὄων, τὴν ζάχαρον, τὸ ἄλευρον, ρίψον ἐντὸς ὀλίγην κανέλλαν, τὸν ὀπὸν τοῦ λεμονίου καὶ τὴν ἐν ὕδατι θερμῶ διαλελυμένην σόδαν, πρόσθεσε τὸ γάλα θερμὸν καὶ ἐβρασμένον, ἀνάδευσον τὸ μίγμα, πρόσθεσε τὸ λεύκωμα τοῦ ὄου, προηγουμένως ἀνατεταραγμένον, χύσον τὴν μάζαν εἰς φούρμιν καὶ στείλε παράυτα εἰς τὸν φούρνον.

4. Πρὸς προφύλαξιν τῶν ὀπωροφόρων δένδρων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καρποφορίας τῶν ἀπὸ τῶν πτηνῶν τῶν καλουμένων κορσύφων, λαμβάνομεν σκόροδα, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ διχοτομήσωμεν, θέτομεν ἐπὶ τῶν κλόνων τῶν δένδρων, προσδέοντες αὐτὰ καλῶς. Γὰ πτηνὰ, αἰσθανόμενα τὴν δριμυτιανὸν ὀσμὴν τοῦ σκόροδου, ἀπομακρύνονται, καὶ οὕτω σώζονται οἱ καρποὶ τῶν δένδρων. Τὸ αὐτὸ πράττομεν καὶ πρὸς προφύλαξιν τῶν σταφυλῶν τῶν κλημάτων.

5. Τὰ τρίχαπτα δύνανται ν' ἀνακτῆσιν τὴν πρώτην αὐτῶν λευκότητα διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου. Πρῶτον σιδηρόνομεν αὐτὰ ἐλαφρῶς καὶ ἔπειτα τὰ ρίπτομεν ἐντὸς καθαρᾶς θήκης ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, ἥτις τίθεται ἐπὶ 24 ὥρας ἐντὸς ἐλαίου. Κατόπιν βράζομεν τὴν θήκην ἐντὸς ὕδατος μετὰ σάπωνος ἐπὶ 15 λεπτά, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκπλύ-

νωμεν με χλιαρόν ὕδωρ, τελευταίον βυθίζομεν αὐτὴν ἐντὸς ὕδατος περιέχοντος ἐλαφρὰν δόσιν ἀμύλου (κόλλας). Τότε ἐκβάλλομεν τὰ τρίχαπτα ἐκ τῆς θήκης καὶ τὰ ἐκτείνουμεν καλῶς διὰ καρφίδων, ἕως ὅτου στεγνώσωσι.

6. Ἐκ σπουδαίας κηπουρικῆς ἐφημερίδος ἀρυόμεθα τὸ ἀκόλουθον περιεργον ὡς πρὸς τὴν μεγέθυνσιν τῶν μῆλων. Ἐὰν ρίψῃς πέριξ τῆς γῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας αἱ μῆλαι ἔχουσι τὰς ρίζας, ἅμα τὰ μικρὰ μῆλά των φανῶσιν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγον ποσὸν κοινοῦ ἄλατος, πρὸ πάντων προτοῦ βρέξῃ καὶ τὸ περιβάλλον ποτισθῇ, θὰ μεγεθύνωνται τὰ μῆλα καὶ πρὸς τούτοις γίνονται πλέον, εὐσομα καὶ εὐχυμα. Δοκιμάσατε καὶ ἀποφρανηθῆτε περὶ τούτου, καθότι ὁ ἐπινοήσας αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν Γερμανίᾳ ἐδραβεύθη γενναίως.

7. Εἶνε γνωστὸν πόσον αἱ μικραὶ πληγαὶ, ἀμυχαὶ (τσιγκρανίσματα), καυσίματα κτλ. ἰατρῶνται δυσκόλως τὸν χειμῶνα. Ἰδού πρόχειρος αὐτῶν θεραπεία. Λάβετε κρομμύου τὸν λεπτόν φλοιὸν τὸν κάτωθεν ἀμέσως τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐρισκόμενον καὶ κολλήσατέ τον ἐπὶ τοῦ πληγωμένου μέρους. Ἐθεραπεύθητε.

8. Διὰ νὰ παρέχητε εἰς τὰς δαντέλλας τὸ κιτρινωπὸν χρῶμα, ὅπερ τόσον ἀρέσκει, ἀρκεῖ νὰ τὰς ἐμβαπτῆσθε εἰς ἀραιὰν διάλυσιν τείου βραστοῦ.

9. Ἴδου μία συμβουλὴ καὶ διὰ τὰ καναρίνια. Ἄν χάσωσιν αἴφνης τὴν φωνὴν των, δότε εἰς αὐτὰ μίαν ἢ δύο σταγόνας κικίνου ἐλαίου (ρετσινόλαδον) καὶ ἀναμίξατε εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνουσιν, ἐν κοχλιάριον μικρὸν γλυκερίνης καὶ τεμάχιον ὡσπερ ἐρεθίνου ἀρδικικοῦ κόμμιοσ. Διὰ τριπλὴν δὲ διδτε αὐτοῖς ὡδὸν βρασμενον μετὰ κόκκου πιπέρεως λαιοτριβέντος.

10. Πολλάκις ἐμφωλεύουσιν ἐντὸς τῶν

ἀνθοκυπέλλων πολυτίμων ἀνθέων σκώληκες, οἵτινες ἀποτρώγουσιν τὰς ρίζας τούτων τῶν φυτῶν καὶ συνεπῶς τὰ φυτὰ τάχιστα ἀποξηραίνονται. Εἰς τὰ ἀγγλικά ἀνθοκομεῖα πρὸς ἐξολόθρευσιν τοιούτων ἐπιζημιῶν σκωλήκων μεταχειρίζονται τὸν σιναπόσπορον κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἐντὸς τοῦ ραντιστηρίου βάλλεις μίαν φουχταν κόνεως σινάπεως καὶ ἀφοῦ κατεργασθῇ ἐπὶ 2—3 ὥρας, ποτίζονται δι' αὐτοῦ τὰ ἀνθοκύπελλα. Τάχιστα ἀνέρονται οἱ σκώληκες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν χωμάτων καὶ θὰ χαθῶσιν. Τὰ δὲ φυτὰ δὲν βλάπτονται διόλου καὶ θὰ σώζητε τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀγαπημένα καὶ πολύτιμα ἀνθοφόρα φυτὰ σας.

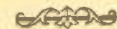
11. Ἐὰν βλέπῃς τὰς ὄρνιθάς σου, ἐλτῶν ὁποίων περιμένεις καθ' ἑκάστην τὸ πρόσφατον ὡδὸν, καὶ τὰ λοιπὰ πτηνὰ σου καθήμενα μὲ φουσκωμένα πτερὰ καὶ μὴ τρώγοντα τὴν προσφερθεῖσαν αὐτοῖς τροφήν, βεβαιώσου, ὅτι ἀσθενοῦντα θὰ τὰ χάσης, ἐὰν δὲν προλάβῃς νὰ τοῖς δώσῃς μικρὸν κοχλιάριον ρετσινόλαδον. Τούτο τὸ ἔλαιον θὰ ἐνεργήσῃ ὡς καθαρτικόν, καὶ θὰ χαρῆς βλέπων τὰ χθὲς ἐτοιμοθάνατα πτηνὰ σου εἰς ὑγιᾶ κατὰστασιν, μετὰ τῶν συντρόφων των καλῶς ἔχοντα τρώγοντα καὶ πίνοντα.

12. Ὅπως μεταβιβάσωμεν πετρέλαιον ἐκ μεγάλου κεκλεισμένου δοχείου εἰς μικρότερα ἀγγεῖα, μεταχειριζόμεθα σωλήνα ἐκ καουτσούκου ὡς σίφωνα· ἀνοίγομεν ἐν τῷ σκεπᾶσματι τοῦ ἐκ λευκοσιδήρου δοχείου μαζὸ πῆν ὀλίγον μεγαλειτέραν τῆς διαμέτρου τοῦ σίφωνος· βυθίζομεν ἀκολούθως αὐτὸν διὰ τῆς ὀπῆς σχεδὸν ὅλον ἐντὸς τοῦ πετρελαίου, οὕτως ὥστε μόλις τὸ ἕτερον ἄκρον αὐτοῦ νὰ μὲνῃ ἐντὸς τῆς χειρός μας· συσφίγγομεν ἔπειτα τοῦτο, καὶ ἀνέλκοντες καταβιβάζομεν αὐτὸ κατὰ σειρὰν εἰς τὰ μικρότερα ἀγγεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πετρέλαιον ἐξακολουθεῖ νὰ ρέῃ, ἐφ' ὅσον καιρὸν πᾶνομεν συσφίγγοντες

τὸν σωλήνα καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη πετρέλαιον ἐν τῷ μεγάλῳ δοχείῳ ὑπάρχει.

Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ

Ἐστὶ ποτὲ ἔργον καλλίτερον τοῦ δίδειν εἰς τὸν ἐργάτη, οἰκίαν ἀνετον καὶ εὐχάριστον;

GHERBULIER.

Τὸ ἄγριον θηρίον τὸ ἀποσυρόμενον ἐν ρωγμῇ βράχου τινὸς πρὸς καταβρόχθισιν τοῦ θύματός του, καὶ ἡ μωρὰ ἀγέλη ἡ ἀναμηρυκωμένη καὶ κοιμωμένη ἐν ὑπαίθρῳ, εἰσὶ πιθανῶς ἡμῖν ἀντικείμενα φόβου ἢ οἴκτου, ἀλλὰ ἀδυνατοῦσι νὰ ἐμπνεύσωσιν ἡμῖν αἰσθημά τι γλυκύτερον καὶ προσφιλέστερον ἢ θερμὴ ὅμως φωλεὰ τῆς χελιδόνος καὶ ἡ πλήθουσα τῆς μελίσσης κυψέλη ἐμπνεοῦσιν ἡμῖν αἰσθημα συμπαθείας, καὶ βλέπομεν αὐτὰς ὡς ἐκ τούτου μετὰ τρυφερότητος καὶ ἀγάπης. Ἐκεῖ ὑπάρχει οἰκογένεια ὁμοῦ ἐργαζομένη καὶ ὁμοῦ ἀναπαυομένη· ἐκεῖ ὑπάρχει κοινωνία παρεμφερῆς τῇ ἡμετέρᾳ. Ἡ φωλεὰ καὶ ἡ κυψέλη εἰσὶν ἀπομιμήματα τῆς οἰκίας· καὶ ἡ οἰκία ἐστὶν ἡ φωλεὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐστὶν ἡ βάσις τῆς κοινωνίας, ἐστὶν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν ἔθνων.

Ἡ οἰκία, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μετὰ πάντων τῶν πόνων του καὶ τῶν χαρῶν του, τῶν ἀδυναμιῶν του καὶ τῶν προτερημάτων του, τῶν ἐνθουσιασμῶν του καὶ τῶν ἀπογοητεύσεών του· ὅπου ἡ οἰκία, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ σκεπτόμενος καὶ κοιμώμενος, ὁ ἐργαζόμενος καὶ κλαίων. Ἐν αὐτῇ αἰσθανόμεθα τὸ θερμὸν τῆς φωλεᾶς καὶ τὸν ἐργατικὸν ψίθυρον τῆς κυψέλης· ἡ οἰκία ἐστὶν ὁ ναὸς τῆς ἀγάπης καὶ τὸ ἐργαστήριον τῆς ἐργασίας· τῆς ἀγάπης καὶ ἐργασίας, τῶν δύο μεγίστων ἀπολαύσεων τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνει πόλλοσθημόριόν τι τοῦ πλανήτου αὐτοῦ καὶ περικλείει ἐντὸς τεσσάρων τοίχων ἐκ σχοίνων ἢ πλίνθων, κορμῶν δένδρων ἢ μαρμάρων, μικρὸν τι ἄερος καὶ φωτός, καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν οἰκίαν του. Καὶ ἡ οἰκία του λιγύζει καὶ ἐφαρμόζεται ἐπ' αὐτὴν τοσοῦτον ἀκριβῶς, ὅσον τὸ περιβάλλυμα τοῦ μεταξοσκώληκος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦτον· καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου μεταπλάσσεται ἐφαρμολόμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν του, οὕτως ὥστε ἀμφοτέροι διὰ τῆς τοιαύτης ἐφαρμογῆς ἀποβαίνουσιν ἐν τι. Οἷος ὁ ἄνθρωπος, τοιαύτη ἡ οἰκία· ἡ καλύβη ἀνήκει τῷ ἀγρίῳ, ὁ ἄκομπος οἰκίσκος διηγείται ἡμῖν τὸν χωρικὸν, τὸ ἀνάκτορον τὸν πρίγκιπα. Ἡ εὐτακτος καὶ καθαρὰ οἰκία λέγει ἡμῖν τὸν τίμιον, τὸν εὐτυχεῖ ἄνθρωπον· λέγει ἡμῖν ὑγείαν, οἰκονομίαν, αἰωνίαν εἰρήνην παθῶν. Ἡ ρυπαρὰ καὶ δυσώδης οἰκία λέγει ἡμῖν χοιράδωσιν καὶ ἐλάττωμα, βλασφημίας καὶ ρήξεις, πείναν καὶ αἰσχύνην.

Ἡ κατοικοῦμένη οἰκία πληροῦται τῶν ἀνθρωπίνων ἀπορροϊῶν, τῶν παθῶν, τῶν ἐλαττωμάτων, τῶν ἀρετῶν του, ὅπως ἡ ἀτμόσφαιρα κήπου τινὸς ἐμπλεος γίγνεται τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, ἰδιοκτήτης καλύβης ἢ ἀνακτόρων, βασιλείου ἢ τοῦ κόσμου ὅλου, ἐστὶ πάντοτε αἰχμάλωτος, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι αὐτοῦ πλήττουσιν ἀνυπόμονοι τοὺς τοίχους τοὺς περιβάλλοντας αὐτόν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀκούετε τὸν κλαυθμὸν τοῦ βρέφους, καὶ τὴν καταρρώδη βῆχα τοῦ γέροντος· τὴν ζωηρὰν ταραχὴν τοῦ παιδός, καὶ τὸ μελαγχολικὸν ἄσμα του νεανίου· τὸ σφυρίον τοῦ ἐργάτου, καὶ τὰ ὑπόκωφα καὶ μεμετρημένα βήματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις σκέπτεται ἢ ὑποφέρει. Ὅποσα πάθη, ὅποσαι χαρὰι, ὅποσοι πόνοι περιβάλλονται ἐν τοῖς τέσσαρσι τοίχοις τοῦ ἡμετέρου οἰκιακοῦ κλίματος!

Και ὁ ἀὴρ ὄν ἀναπνέομεν, καὶ τὸ φῶς οὐ ἀπολαύομεν διαφέρουσι τοῦ φωτός τῶν ὀδῶν καὶ τοῦ ἀγροῦ, διότι εἰσὶν ἀὴρ καὶ φῶς κατασκευασμένα ὑφ' ἡμῶν καὶ δι' ἡμᾶς, τοσοῦτον ὥστε δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἡμῖν αὐτοῖς κλίμα τεχνητὸν βέλτιον ἢ χειρόν τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς. Δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν ἄερος ξηροῦ ἐν κλίματι ὑγροτάτῳ, καὶ δυνάμεθα νὰ ἀναπνεύσωμεν νοσηρὰν ἀτμόσφαιραν ὑπὸ διαυγέστατον οὐρανόν· ἡμεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, δυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἀκριβοῦς καὶ ἰσχυροῦς ἐν τῷ κλίματι τῆς Καλκούττας καὶ τοῦ Ρίου Ἰκνέιρου, καὶ δυνάμεθα νὰ ὠριμάσωμεν τὰ πορτοκάλια καὶ τὰ ἀνανᾶς ἐν τῷ πάγῳ τῆς Σιθέριας.

Ὁ Θεὸς ἔδωκε τῷ ἀνθρώπῳ τὰς θαλάσσας καὶ τὰ ὄρη, τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας· ὁ ἄνθρωπος ἔδωκεν ἑαυτῷ τὴν οἰκίαν. Ἐν αὐτῇ βεβαιοῦνται περὶ τῆς κατακτῆσεως τῆς φύσεως, περὶ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ πλανήτου αὐτοῦ.

Ἀτμόσφαιρα θερμοτάτης συμπαθείας περιβάλλει τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου μέχρις αὐτῶν τῶν ἐρείπιων αὐτῆς.

Ἐνίοτε, μετὰ μακρὰς ἡμέρας θλιβεροῦ ταξιδίου ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Ἀργεντινῆς Ραμπρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς ὕλης τῆς φύσεως, τῆς διακοπτομένης μόνον ὑπὸ τοῦ κελπάσματος τοῦ ἵππου μου, ἔβλεπον αἴφνης μετὰ τῶν ὑπολεύκων καὶ μαρμαρίζοντων κυματισμῶν τῶν ὠρίμων χόρτων δεσμιδα φρυτῶν μᾶλλον πράσινων καὶ μᾶλλον μαλακῶν. Ἐτραχον ταχύτερον, ὅπως παρτηρήσω αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἦσαν φυτὰ πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν, ἢ ὑπῆρξε, καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἀνεσάλειον τὰ χόρτα καὶ τὰ φυτὰ καὶ εὗρισκον ὑπ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια πτωχῆς καλύβης. Ναι, οἱ τοῖχοι εἶχον πέσει, ἀναμιχθέντες δὲ μετὰ τοῦ ἐδάφους, ἀνύψωσαν αὐτὸ ἐπὶ ὀλίγας σπιθαμᾶς.

αἱ δοκοί, ἢ στέγη, τὰ κάγκελλα, τοῦ κηπίσκου ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός· ὅτι εἶχεν ἀνεγερθῆ, ἰδρυθῆ καὶ κατασκευασθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλὰ τὰ ἰατρικὰ φυτὰ ἀφῆκαν τοὺς σπόρους αὐτῶν ἐν τῇ γῆ, καὶ ὅπου οὗτοι ἔπεσαν, νέκφυτὰ ἔλαβον ζωὴν, ἄτινα νέους δώσουσι σπόρους, οὕτω δὲ μετὰ πολλὰς γενεὰς ὁ παροδίτης, βλέπων αὐτὰ, θά δυνηθῆ νὰ εἴπῃ: ἐνταῦθα ἔζησέ ποτε ἄνθρωπος.

Ἡ οἰκία σημειοὶ ἀκριβοῦς τὸν βελῆδον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Ὁ ἄγριος νομάς τῆς Ἀμερικῆς φέρει ἐπὶ τοῦ ἵππου του τὴν σκηνὴν του, καὶ μετὰ μακρὸν ταξίδιον ὅπου εὕρισκει ἀγρὸν καὶ ἀμοιβοῦντα λείας, μέσον κλάδων δένδρων, ἢ ξηρῶν δευκτίων χόρτων καὶ δερμάτων ἵππων κατασκευάζει ἐντὸς ὥρας τὸ Toldo του. Ὅπως εἰσέλθῃ τις εἰς αὐτὸ, πρέπει νὰ μεταμορφωθῆ εἰς τετράπουν, καὶ ἐκεῖ κείνται οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, συσσωρευόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς σκηνῆς ταύτης οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐρείπιόν τι καὶ ὀλίγα δέρματα. Ἴδου τὸ πᾶν.

Εἶδον τὰς σκηνὰς ταύτας τὰς μὴ θερμοποιούμενας δι' ἀναμνήσεως τινος, μὴ ὠραζόμενας διὰ κοσμήματός τινος· σήμερον σθηνομένης ἐνταῦθα, μεθαύριον εἰς ἑκατὸν μιλίων ἀπόστασιν. Αἱ σκηνὴ αὐταὶ μοὶ ἀπέβησαν κλεῖς πρὸς κατανόησιν τῶν ἀγρίων ἠθῶν τῶν ἰνδῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀναμυζῶσι θερμὸν ἔτι τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς χινοῦσης φλεβῆς τῶν φρονευθέντων ἵππων, καὶ οἵτινες ἀκρωτηριάζουσι διὰ τῆς μαχαίρας τοῦς πόδας τῶν αἰχμαλώτων, ὅπως στερήσωσιν αὐτοὺς πάσης ἐλπίδος ἀποδράσεως.

Καὶ εἶδον τὸν ὑπὸ χόρτου κελυπτόμενον οἰκίσκον τοῦ ἐργατικοῦ καὶ τιμίου χωρικοῦ, καὶ εἶδον ἐν αὐτῷ τὸ μαγεύσιον μὲ τὰ ἐκ καθρότητος λαμπρὰ αὐτοῦ σκεῦη, εἶδον ἐν αὐτῷ τὴν εἰρηνικὴν ἐστίναν, ὅπου ποτὲ ἢ γραικ

μήτηρ ὕφαινε διηγουμένη μακρὰς ἱστορίας κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος· εἶδον ἐν αὐτῷ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ὅπου ἐγεννήθη, καὶ τὸν ἐσταυρωμένον ὑπὲρ τὴν κλίνην· ἐπὶ τοῦ τοίχου πατριωτικὰς εἰκόνας· εἶδον τὴν πτωχὴν καθαρὰν οἰκίαν καὶ ἐνόησα, ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ κατοικῶν ἐστὶν εὐτυχῆς, μολοντί δὲν παρέρχεται τῇ συζύγῳ αὐτοῦ μετὰ ζῆλον φορέματα, μολοντί δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα.

Καὶ εἶδον τὴν οἰκίαν τοῦ εὐεργετικοῦ πλουσίου, καὶ ἐθαύμασα ἐν αὐτῇ τὴν πολυτέλειαν τῶν στηλῶν καὶ τῶν λαμπρῶν κλιμάκων, τῶν κεντημένων εἰκόνων καὶ τῶν ταπήτων, καὶ ἐνόησα, ὅτι καὶ ἐκεῖ δύναται τις νὰ ἦναι εὐτυχῆς, μεριμνῶν περὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τῶν μὴ κεντημένων ἢ στενόχωρα καὶ πληκτικὰ καταγώγια· ἐνόησα ὅτι καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ ὠραίου δύνανται νὰ ἀναγεννηθῶσιν αἱ ἄγναι σκέψεις πρὸς διάπραξιν τοῦ καλοῦ, πρὸς παραχώρησιν εἰς τὸν χωρικὸν ὑγιεινῆς καλύβης, καὶ εἰς τὸν ἐργάτην καθαρῆς καὶ εὐφροσύνου οἰκίας.

Καὶ ἐπέσκέφθην τὰς ταρχώδες κυψέλας, τὰς ἐξ ἀνθρωπίνων κελίων συγκειμένας, ἄτινα ἐπ' ἀλλήλα τιθέμενα καὶ πρὸς ἀλλήλα συμπλεκόμενα, ἀφαιροῦσιν ἀπ' ἀλλήλων τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, καὶ ἐνόησα διατὶ τοσοῦτοι ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι χοιραδικοὶ καὶ φθισικοὶ· διατὶ χιλιάδες χιλιάδων βλασφημοῦσι κατὰ τῆς ζωῆς.

Ἡ οἰκία ἐστὶν ἡ σχολὴ τῆς ἠθικῆς, καὶ οἱ λαοὶ εἰσι τὸσφ μαῶλλον τίμιοι, ὅσφ μαῶλλον ἀγαπῶσιν αὐτὴν καὶ καταγίνονται πρὸς ὠραϊσμόν αὐτῆς. Ὁ πλήρης ἐλαττωμάτων ἄνθρωπος, ὀλίγον ἀπὸ τῶν ζώων διαφέρων, ἐπιστρέφει ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν, μόνον ὅπως κοιμηθῆ· ὁ τίμιος ἄνθρωπος τούναντίον ἐργάζεται καὶ ἀγαπᾷ ἐν αὐτῇ· διέρχεται ἐν αὐτῇ ἐν εἰρήνῃ ὥρας εὐτυχεῖς μετὰ τε τῶν φίλων καὶ τῶν τέκνων.

Ἀγαπᾶτε τὴν οἰκίαν σας· ἀφιερῶσατε εἰς αὐτὴν τὸ ὑπερβάλλον τῶν χρημάτων σας, πᾶσαν οἰκονομικὴν ὑμῶν· ἀγάπατε πᾶν δωμάτιον αὐτῆς διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐργασίας, τῶν δύο τούτων ἐβλογίων τοῦ βίου.

Ἡ οἰκία ἐστὶ σχολὴ ὑγιεινῆς. Πλείστον νοσημάτων οἱ σπόροι ἀποκτῶνται ἐν αὐτῇ, διότι ὁ ἀὴρ αὐτῆς ἐστὶ νοσηρὸς· καὶ ὅμως μικρὰ γνώσεις ὑγιεινῆς θά ἤρκουν, ὅπως ὁ ἀὴρ οὗτος ἀντικατασταθῆ δι' ὑγιεινότερου, καὶ ἀποσκορακισθῆ ἀπὸ τῶν τοίχων ἐκείνων, οἵτινες προφυλάττουσιν ὑμᾶς ἀπὸ τῆς βρογχῆς, τοῦ ψύχους καὶ τοῦ καύσωνος· τῶν τοίχων ἐκείνων, ἐν οἷς γεννᾶσθε καὶ ἀποθνήσκετε, ἐργάζεσθε καὶ ὑποφέρετε.

Ἐργάζεσθε ὅσον τὸ δυνατόν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑμῶν, μεγάλην δὲ θά λαμβάνητε ἐπὶ τούτῳ χαράν.

Δότε τῇ οἰκίᾳ ὅσον τὸ δυνατόν πλεότερον ἀέρα καὶ φῶς, καὶ ἔξετε πολλὴν υγιάν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐκτακτορ. — Ὁ Φεβρουάριος (Ἔ. Ν.) τοῦ 1886 ἦν μὴν μοναδικὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε πανσέληνον, καθότι ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Μάιος εἶχον ἀνά δύο. Ἡ δὲ σύμπτωση αὕτη καθ' ἣν ἡ σελήνη ἔδειξε τὸν δίσκον της πλήρη ὥρας τινὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως, καὶ πάλιν ὥρας τινὰς μετὰ τὴν λήξιν αὐτοῦ, εἶναι πρᾶγμα σπανιώτατον εἰς τὴν φύσιν. Ἀλλὰ μαντεύεις, ἀναγνώστα, πόσον εἶναι σπάνιον; Ὅχι βεβαίως. Δὲν συνέβη οὔτε ἀφ' οὗτου ἐγεννήθη, οὔτε ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἢ τῆς πυρίτιδος, οὔτε ἀπὸ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, οὔτε ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ. Καὶ τὸ περιεργότερον δὲν θέλει συμβῆ καὶ πάλιν κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων ἢ μετὰ δύο καὶ

ἡμισυ ἑκατομμύρια ἐτῶν!

Ἱατρικὸν πείραμα.— Ἡ μετάγχυσις αἵματος, λέγει ἱστορικός τις σύγχρονος, εἶναι ἱατρικὸν πείραμα, ὅπερ δέον νὰ δοκιμάζεται μόνον μετὰ ὄριμον σκέψιν καίτοι ἀκόμη καὶ τότε δυνάμενον νὰ ἐπιφέρει λυπηρὰς συνεπείας. Ἀνθρώπος τις ὀνόματι Σίμφων, καθ' ἃ γράφει Ἀμερικανικὴ τις ἡμερίς, πάσχων ἐκ χρονίας φθίσεως, ἦτο σχεδὸν εἰς τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, ὅπταν ὁ ἱατρὸς Χόπκινς, ὅστις τὸν ἐπεσκέπτετο, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ ὅποιον ἀποτέλεσμα ἤθελε φέρει ἡ ἐγχυσις αἵματος. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἐκ τῶν φίλων ἢ τῶν γειτόνων τοῦ Σίμφωνος ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ χύσῃ τὸ αἷμα τοῦ χάριν αὐτοῦ, ὁ ἱατρὸς, μὴ εὐρὼν ἄλλο μέσον, μετεχειρίσθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν κριὸν τοῦ Σίμφωνος, μεθ' ὃ φλεβοτομήσας τὸν βράχιονα τοῦ πάσχοντος, ἐνέχυτε σχεδὸν δύο τέταρτα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ κριοῦ εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ὁ Σίμφων ἤρξατο ἀμέσως ν' ἀναζῆ, ἀλλ' ἡ ἀνάκτησις αὕτη τῆς ζωῆς ἔσχε τὰ μᾶλλον δυσάρεστα συμπτώματα. Μόλις ἀνεκτίσατο τὴν δυνάμιν του, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης καὶ συστρέφων τὴν κεφαλὴν ὡς πράττει ὁ κριὸς, ἐποίησεν ἀγρίαν κίνησιν ἵνα παῖσῃ τὸν ἱατρὸν διὰ τῶν κεράτων. Ἀλλ' ὁ Χόπκινς, ἀφοῦ ἡ κεφαλὴ τοῦ Σίμφωνος ἔπληξε τὸν στόμαχόν του τρεῖς ἢ τέσσαρας φορὰς μετὰ τὴν δυνάμιν ἐξηγηρωμένου κριοῦ, κατέφυγεν εἰς τὸ παρακείμενον δῶμα· τοῦτο ἰδὼν ὁ Σίμφων κατηύθυνε τὴν κεφαλὴν του ἐναντίον τῆς θύρας μετὰ τσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ταχέως ἤθελε καταθραύσῃ τὰ φατνώματα αὐτῆς, εἰ μὴ ἡ προσοχὴ τοῦ ἐστρέφετο ἐκ τοῦ ἱατροῦ ἐπὶ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ, ἧτις κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον. Ἐν ἐπιδεξίῳ πάνυ διευθυνθὲν κτύπημα ἔρριψε χαμαὶ ἐν ἀκαρεὶ τὴν ἀτυχή

γραίαν· ὡς δ' ἔκειτο κραυγάζουσα διὰ βοήθειαν, ὁ Σίμφων ἤρξατο νὰ πηδᾷ πέριξ, ὑπερανθρώπους ποιῶν ἀγῶνας ἵνα καταφάγῃ τὴν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐκτετυπωμένην χλόην, καὶ διαταράξας ὀλόκληρον τὴν συνοικίαν διὰ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ κραυγῶν μπᾶ, μπᾶ!! Πολλοὶ γείτονες δραμόντες ἕνεκα τῶν κελυθμάτων αὐτοῦ τούτων, προσεφέρθησαν ἐν σώματι ὅπως τὸν δέσωσι σφικτά. Ἐπειδὴ δ' ὁ ἱατρὸς σφόδρα ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ ταύτῃ καταστάσει τοῦ ἀσθενοῦς του πρὸς δὲ καὶ ταῖς ἐπιτιμῆσιν τῆς συζύγου τοῦ δευτέρου, ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ κακὸν διορθωθῆ, εἰ δυνατόν· καὶ δὴ πλουσίως ἀνταμείψας Ἱρλανδὸν τινα ὑπηρέτην τοῦ Σίμφωνος, προμηθεύθη νέον αἷμα ἐκ τοῦ πιστοῦ τούτου θεράποντος, ὅπερ ἐνέχυσεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Σίμφωνος δευτέραν ἤδη φορὰν. Ὁ Σίμφων ἔχει ἤδη λίαν καλῶς, ἀλλ' ἐκφοβίζει τοὺς παλαιούς του μετριόφρονας φίλους, ἀκαταμάχητον ἐπιδεικνύμενος τάσιν εἰς τὸ ψηφοφορεῖν τὸ Δημοκρατικὸν στοιχεῖον, καὶ ὀμιλεῖ μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν. Ἀπὸ δὲ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐγχύσεως ἀπαξ μόνον ἐκτύπησε διὰ τῆς κεφαλῆς του. Πρὸ τινων ἐβδομάδων ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μόρια δὲ τινα, ὡς φαίνεται, ἐναπολειφθέντα ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ κριοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὸν μυελόν του, μεθ' ὃ ἀμέσως λαθὼν τὴν πρῶτην αὐτοῦ αἰγικὴν στάσιν ἐκτύπησε τὸν νεωκόρον ἐξ ἡμισείας ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς ἐτέρας τῶν πτερόγων τῆς ἐκκλησίας. Εὐτυχῶς ὁμως συνῆλθεν ἐγκαίρως καθ' ἣν στιγμὴν ὁ παροργισθεὶς νεωκόρος ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ἐξαπλώσῃ χαμαὶ τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς εὐχολογίου.

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.— Ἡ «Σαββατῖαια Ἐπιθεώρησις» τοῦ Λονδίνου ἐν τῷ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου ἀριθμῷ αὐτῆς ἐκθέτει τὰ περὶ τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου εὐρήματος ὡς ἑξῆς:

«Πρὸ τινος καιροῦ τὸ δημόσιον ἔμαθε μετὰ συγκινήσεως ὅτι ὁ κ. Γεώργιος Σμιθ ἀνεκάλυψεν ἐγγραφὸν χαλδαϊκὸν περὶ τοῦ κατακλισμοῦ, ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις αὕτη οὐδὲν ἦτο ἀπέναντι τῆς τοῦ Ράσσαμ. Τὴν 23 Ἰανουαρίου ὁ κ. Ράσσαμ ἀνέφερεν ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Βικτωρίας περὶ πρωτοφανοῦς ἀνακαλύψεως, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ὁ τάφος τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐδὲν ἔχει τὸ ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον. Ὁ κ. Ράσσαμ ἀνεῦρε κυλίνδρους, κεκαλυμμένους ὑπὸ ἐπιγραφῶν, ἐν τῇ πόλει, «ἐν ἣ κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Νῶε ἐνεταφίασε προκατακλισμαίᾳ ἀρχεῖα». Αἱ λέξεις αὗται προὐκάλεσαν μεγίστας ἐπιδοκιμασίας τοῦ Ἰνστιτούτου.

Ἐὰν πράγματι ὁ κ. Ράσσαμ ἀνεκάλυψε λείψανά τινα τῶν ἐν τῇ πραγματεῖᾳ αὐτοῦ ἀναφερομένων βιβλίων, ἢ ἐὰν ἀνεῦρε λείψανόν τι τῆς κιβωτοῦ, εἶναι ὁ μᾶλλον εὐδαιμονέστερος τῶν ἀρχαιολόγων, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐγκρατῆς τῆς ἀσσυριακῆς ἢ χαλδαϊκῆς, ἀνάγκη ν' ἀναμεινωμέν ὅπως ὁ κ. Σάυς ἢ ὁ κ. Ὀμπερτ ἀναγνώσωσιν αὐτὸ καὶ ἀποφανθῶσι.

Κατὰ τὸν τελευταῖον Μάρτιον ὁ κ. Ράσσαμ, ὀδηγούμενος ὑπὸ Ἀραβὸς τινος ἀνεκάλυψεν ἐρείπια, ἐνθα ἐποίησατο ἀνασκαφὰς. Ἰπὸ στρώμα δὲ ἐξ ἀσφάλτου ἀνεῦρεν ἐντεταφιασμένον κιβώτιον, περιέχον τοὺς κυλίνδρους, οὓς ὁ Ράσσαμ ὑποθέτει, εἶτι εἶναι τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀρχαιοτέρας πόλεως τοῦ κόσμου, τῆς Ἰδρυθείσης μετὰ τὸν κατακλισμὸν, ὡς πληροποροῦσιν ἡμᾶς οἱ ἱστορικοὶ, ὑπὸ τοῦ Νῶε, ὅστις ἐνεταφίασεν ἐν αὐτῇ καὶ τὰ προκατακλισμαίᾳ ἀρχεῖα».

Φιλία ζωῶν.— Ὁ κ. Στάνλεϋ εἰς ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων ἔργων του «περὶ φυσικῆς ἱστορίας», ἀναφέρει ἀξιοσημειώτον τινα ἱστορίαν φιλίας μεταξὺ γαλῆς καὶ περιστερᾶς.

Ἡ περιστερὰ εἶχεν ἐκλέξει ὡς φωλεάν τῆς μέρος τι ἐντὸς ἀποθήκης ξηροῦ χόρτου, τὸ ὅποιον ἐσυχνάζετο πολὺ ἀπὸ ποντικούς. Πλέον ἢ ἀπαξ οἱ ποντικοὶ κατέστρεψαν τὰ ὠὰ τῆς καὶ κατέφαγον τὰ μικρά τῆς ἐπὶ τέλους αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀπώλειαι τῆς τὴν ἡνάγκασαν ν' ἀφήσῃ τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἕτερον τι μέρος, ὅπου γαλῆ τις ἀνέτρεψε τρεῖς γατάκια, καὶ κατώρθωσε νὰ συνδέσῃ μετ' αὐτῆς μεγάλην φιλίαν. Τόσον δὲ ἐξοικειώθησαν μεταξύ των, ὥστε ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ αὐτὸ πινακίον, καὶ ὅπταν ἡ γαλῆ ἐξῆρχετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ἡ περιστερὰ συχνότατα ἐπέτα πλησίον αὐτῆς. Ἡ περιστερὰ, γνωρίζουσα τὰ πλεονεκτήματα τῆς προστασίας τῆς γαλῆς, ἔκαμε τὴν φωλεάν τῆς πλησίον τῆς ἐξ ἀχύρου κλίνης τῆς γαλῆς καὶ ἐκεῖ ἀνέθρεψε δύο μικρά, εἰς ἀνταπόδοσιν δὲ τῆς προστασίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γαλῆν, ἔγεινεν ὑπερασπίστρια τῶν μικρῶν γατακίων τῆς καὶ προσέβαλε διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν πτερῶν τῆς πάντα ὅστις ἤθελε πλησιάσει αὐτά.

Πάπας καὶ Γραφή.— Πάπας τις εἶχε διατάξει παρὰ τοὺς κανόνας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τὴν μετάφρασιν τῶν ἀγίων Γραφῶν ἐκ τῆς λατινικῆς γλώσσης εἰς τὴν καθομιλουμένην. Οἱ Καρδινάλιοι, ταραχθέντες ἐπὶ τούτῳ, τὸν ἠρώτησαν ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο ἀπέβλεπεν εἰς τὸν λαόν, ὅστις δὲν ἐννοεῖ τὰ λατινικὰ κείμενα. «Ὁχι, τοῖς ἀπήντησεν ὁ Πάπας· τὴν μετάφρασιν τῶν Γραφῶν δὲν διέταξεν διὰ τὸν λαόν, ἀλλὰ διὰ σᾶς, οἵτινες τὰ ἀγνοεῖτε.»

Γνώμη.— Πρίολος ὁ ἱστορικός ἔλεγεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κέκτεται ψυχὴν, σῶμα καὶ περιουσίαν. Ἐκ τούτων ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι ἔρμαιον τῶν θεολόγων, τὸ σῶμα τῶν ἱατρῶν, καὶ ἡ περιουσία τῶν δικηγόρων καὶ τῶν εἰσαγγελέων.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ.

Κάτ' ὁ πόλεμος κ' ἡ φρίκη !
Καὶ τὸ αἷμα κ' ἡ φωτιά !
Κάτ' ὁ Ἄρης, κ' ἡ τρομάρα,
Καὶ ἡ ἀσπλαγχνὴ καρδιά.

Ζήτω μόν' ἡ εὐσπλαγχνία
Καὶ ἡ ἥσυχη ζωὴ,
Ζήτω ἡ εὐδαιμονία,
Ζήτ' ὁ ὕπνος, τὸ φίλι !

Τι τοὺς θέλεις τοὺς πολέμους,
Τι τὲς θέλεις τὲς φωτιὰς ;
Τι καρδιζεις μὲ μπαρούτη,
Μὲ θανάτους, μὲ πληγὰς ;

Ἐλα ἔδω στήν πρασινάδα
Τῆ ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
Νὰ φιλῆς γλυκὲς κοπέλλαις,
Καὶ τρισευτυχὴς νὰ ζῆς.

Ἐκεῖ πάγος, φόνοι, φρίκη,
Ἐδῶ ζέστη καὶ φιλιὰ,
Ἐκεῖ λύσσα καὶ ἀντάρα,
Ἐδῶ ἥσυχη καρδιά.

Ἄ ! καυμένοι ! σὰς λυποῦμαι
Ὅσοι εἴσθε τοῦ σπαθιοῦ.
Ἀρνηθῆτε τ' ἄρματα σας,
Κ' ἔχετε ὄλιγο νοῦ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛ. Κ. ΠΕΡΙΔΙΚΙΔΗΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΑΡΑΒΙΚΟΝ.

Δύο φύσεις ἀντιθέτους τῶν θνητῶν ἔχει ὁ βίος.
Ἡμὲν εἶν' ἀσφαλῆστῆτι, ἡ δὲ ἔμπλεως κινδύων.

Ἄτυχῆ ἂν σὲ καλέσῃ ἄλλος τις ἐπιτηδεύων,
Εἰπέ σὺ μὲ θάρρος τότε εἰς τὸν ἄφρονα ἐκείνον:

Μὴ ἡ τύχη κατατρέχει ἢ κατέτρεξε ποτὲ τῆς
Ἀνθρωπῶν ὅστις δὲν εἶναι ὁ ἀνώτερος τοῦ ἄλλου ;
Μὴ ποτ' ἔφθασαν αἱ τόσαι καὶ σκληραὶ καταδρομαὶ τῆς
Εἰς τὴν κεφαλὴν ἀσῆμου, εἰς τὸ στήθος ἀτασθάλου ;

Δὲν παρατηρεῖς τὸ κύμα; Ἐπ' αὐτοῦ τὸ πτόμα πλέει
Ἄλλ' οἱ μαργαρίται μένουσιν εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης.
Δὲν παρατηρεῖς; Μὲ λύσαν ἄνεμος σφοδρὸς ἂν πνέῃ,
Δὲν συντρίβει οὔτε θάμνους, οὔτε γόρτα. Μὴ θαυμάτης

Ἄν ἰδῆς; νὰ καταρρίπτῃ δρυὲς ὑψικαρήνους λίαν
Καὶ πετέλας νὰ συντρίβῃ ὑψηλὰς, γιγαντιαίας.
Καὶ ὁ ἄνεμος ἀκόμη ἀποδίδει σημασίαν
Εἰς πᾶν ὅ,τι προεξέχει εἰς τὰς ἀπεράντους γαίας.

Παρατήρησον τὰ δένδρα γλοερά πῶς πρασινίζουσι.
Εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὠραίων κ' εὐχρημοὶ καρποὶ κρεμ
μῶνται,
Ἄλλα ὅμως θάλλουσι μόνον, πλὴν καρποῦς δὲν προσ
πορίζουσι.
Ὅμως, φίλε μου, τὰ πρῶτα πάντοτε λιθοβολῶνται.

Παρατήρησον τὰ ἄστρα. Δύο εἶναι τὰ μεγάλα,
Ἐνὸ ἄστρα μυριάδες μικροσκοπικὰ προβαίνουν.
Εἶδες ἐκλειψὶν νὰ πάθουν ἔν ἡ δύο ἀπὸ τ' ἄλλα ;
Ἡ Σελήνη ὅμως πάντα καὶ ὁ Ἥλιος παθαίνουν.

ΛΥΣΙΣ.

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλ. αἰνίγματος.

Ἀὐλὸς — Ἄϋλος.

Λύσις τοῦ γρίφου

Τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ ἐποίησεν ὁ
Σοφοκλῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ζῶον εἶμι, ἀλλὰ οἰκῶ ἄλλου, εἰς ἄλλον χώρον.
Ἡ κεφαλὴ μου ἂν κοπῆ, ζωὴς δὲν ἔχω πόρον.
Ἄλλ' ἂν δύο μεσαῖά μου μοὶ ἀναγραμματίσῃς,
Μετὰ δὲ εἰς τὰς ἐξοχὰς, κ' ἐκεῖ θά μ' ἀπαντήσῃς.